

Julglädje kan inte köpas

Liten klapp värmd mest

Hur värderas julklapparna? Är det den dyraste och till synes finaste som är mest välkommen? Eller är det den enklaste och kanske billigaste, men ändå den mest efterlängtade, som sprider den största glädjen? Värt att fundera på.

Tänk tillbaka och försök minnas vilka julklappar du kommer ihåg. Är det den dyraste som sitter bäst i minnet eller är det den mest efterlängtade och kanske billigaste? En bra värdemätare på klappen från nära och kära.

Själv minns jag bara en julklapp från barnåren i det lilla skogstorpet med några kor, gris, höns och katt. Det var i slutet av 1940-talet, jag var väl så där elva, tolv år och enda barnet. Jag har svårt att beskriva hur glad jag blev när julklappspappret försiktigt revs sönder och blottade två små remmar med spännen. Äntligen kunde jag spanna fast de rostiga skridskorna jag hittat på en spik i snickarboden några månader tidigare.

Satt som gjutna

Skridskorna var bara en skena med böjd spets där framme och en plåt att sätta

på isen på. När isen låg spegelblank på det lilla kärret utanför husknuten hade jag försökt att med snören binda på mig skridskorna. Jag kom aldrig mer än några meter förrän de rostiga järnbitarna släpade efter fötterna. Nytt försök med snörena och nya knutar, men det ville sig aldrig, samma visa varje gång. Men glädjen var ändå obeskrivlig varje gång jag kunde ta ett par skär, kanske tre och kanske fyra om jag lyckats riktigt bra med snörena.

På juldagsmorgonen var jag tidigt ute på kärret där jag först måste skotta bort snön. Sedan blev det åka av, trots att jag tidigare bara kunnat ta några skär, men nu satt skridskorna som gjutna och tacksamheten över julklappen var obeskrivlig när jag körde runt mellan tuvorna på den lilla isplätten.

Jag minns bara att jag

önskat mig skridskoremmar och dom hade jag fått, en minnesrik jul för en grabb på väg mot tonåren. Och jag vill påstå att vi inte hade det fattigt, men vi satte värde på det lilla i tillvaron.

El och hörlurar

Hade det varit några år tidigare hade jag nog önskat elektriskt ljus och ett par hörlurar så att pappa, eller mamma och jag samtidigt kunnat lyssna på kristallmottagarradion och de senaste nyheterna.

På dagens långa önskelistor inför julen står det både det senaste dataspelet, en ny platt-TV till egna rummet, en ny mobil att ta bilder med, tuffa modekläder, digitalkamera, EU-moppe eller andra dyra prylar. De som råkar få bingo på sin önskelista kallas bortskämda.

Det fick även jag höra, av mina kusiner, för 60-talet är sedan. Och visst var jag bortskämd, jag fick bland annat en trälastbil med små byggklossar på flaket och senare en trehjuling, som mina kusiner skruvat samman av delar från skroten. Den var handmålad och fungerade perfekt när jag

drog iväg på stora landsvägen utan lov. Mjölkbilen kunde ju komma, eller postbäraren på sin cykel. Senare fick jag även hemsnickrade skidor som grannen Arthur tillverkat, men det var ingen julklapp.

Det var stort, men det fanns barn i stora syskonskolor som aldrig haft en leksak.

Värt att tänka på i dagens julklappsfrosseri.

Sedan de första skären med de rostiga hittedskridskorna och nya remmar har jag öppnat många julklappar, men det är skridskoremmarna jag minns bäst.

Sven Fransson